

29 Μαγτίου, 1991

(ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/τής)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 494/88).

- 5 Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Ανεπίτρεπτη η προσβολή με το ίδιο δικόγραφο περισσότερών της μίας ανεξάρτητων, αυτοτελών και μη συναφών διοικητικών πράξεων — Συνεκδίκαση σε περίπτωση συνάφειας — Προϋποθέσεις — Αν δεν υπάρχει συνάφεια η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο ως προς την πρώτη από τις προσβαλλόμενες πράξεις.
- 10 Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου — Οι περί Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου (Διορισμοί και Προαγωγές) Κανονισμοί του 1987, Κ.Δ.Π. 317/87 - Κανονισμός 4(1) — Σε περίπτωση υποψηφίων προερχομένων από το προσωπικό του Ιδρύματος τα κριτήρια επιλογής είναι η αξία, τα προσόντα και η αρχαιότητα — Τα κριτήρια είναι τα ίδια με τα προβλεπόμενα από τον περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμο 33/67 και η σχετική νομολογία έχει εφαρμογή.
- 15 Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου — Υπάλληλοι — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Ασημαντου βάρους η πολύ μικρή και απομακρυσμένη αρχαιότητα — Η αρχαιότητα από μόνη της δεν δίδει το προβάδισμα για σκοπούς προαγωγής.
- 20 Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου — Υπάλληλοι — Προαγωγές — Έκδηλη υπεροχή — Έννοια — Υιοθέτηση του ορισμού στην υπόθεση HadjiSavva v. Republic (1982) 3 C.L.R. 76, p. 78.
- Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Δικαστικός Έλεγχος — Πράξεις εύλογα επιτρεπτές στην εκδούσα αρχή δεν ακυρώνονται — Η κρίση του αρμοδίου οργάνου δεν υποκαθίσταται από την κρίση του δικαστηρίου.
- 25 Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Επανεξέταση — Χρόνος κατά τον οποίο πρέπει να διενεργηθεί — Ποικίλει ανάλο-

γα με τη φύση και τη σπουδαιότητα της οφειλόμενης ενέργειας εκτός αν καθορίζεται ρητά ή προκύπτει από το νόμο — Στη συγκεκριμένη υπόθεση η πάροδος δύο ετών από την έκδοση της δικαστικής απόφασης έως την επανεξέταση της υπόθεσης από τη διοίκηση δεν κρίνεται υπό τις περιστάσεις υπέρμετρος χρόνος.

5

Με την παρούσα προσφυγή του ο αιτητής προσέβαλε τη νομιμότητα δύο αποφάσεων του καθ' ου η αίτηση ιδρύματος οι οποίες αφορούσαν πλήρωση θέσεων (η δεύτερη πράξη μία μόνο θέση) Λειτουργού Προγραμμάτων Α' (Τηλεόραση). Οι επίδικες αποφάσεις ήταν προϊόντα επανεξέτασης αφού οι αρχικές είχαν ακυρωθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο, κατόπιν προσφυγών του αιτητή, λόγω εκδόσεώς τους με βάση άκυρη δευτερογενή νομοθεσία.

10

Οι καθ' ων η αίτηση ήγειραν προδικαστική ένσταση περί του απαραδέκτου της προσβολής της δεύτερης των προσβαλλομένων πράξεων ως μη συναφούς με την πρώτη.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

(1) Δεν είναι επιτρεπτή η προσβολή με το ίδιο δικόγραφο περισσότερων της μίας ανεξάρτητων, αυτοτελών και μη συνδεομένων μεταξύ τους διοικητικών πράξεων οι οποίες δεν είναι συναφείς. Εάν υφίστατο συνάφεια μεταξύ περισσότερων αιτήσεων ακυρώσεως, αυτές συνεκδικάζονται για έκδοση κοινής απόφασης. Συναφείς θεωρούνται οι αιτήσεις ακυρώσεως όταν με αυτές προσβάλλονται οι ίδιες πράξεις ή όταν αυτές προσβάλλουν διαδοχικά στάδια μιας διοικητικής ενέργειας, ή όταν το αποτέλεσμα της εκδίκασης της μιας αίτησης θα έχει επίδραση στη νομιμότητα της πράξης η οποία προσβάλλεται με την άλλη αίτηση ή όταν προσβάλλονται δύο πράξεις εκ των οποίων η μία αποτελεί τροποποίηση και συμπλήρωση της άλλης ή ανάκλησή της.

20

25

Στις περιπτώσεις εκείνες όπου δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της συνάφειας, η αίτηση ακυρώσεως θεωρείται παραδεκτή μόνο ως προς την πρώτη από τις προσβαλλόμενες πράξεις. Αναφορικά με το μέρος της προσφυγής το οποίο προσβάλλει την άλλη πράξη, η οποία δεν είναι συναφής με την πρώτη, η εφαρμογή είναι απαράδεκτη και απορρίπτεται.

30

35

Στην υπό κρίση υπόθεση οι διοικητικές πράξεις που προσβάλλονται αποτελούν ξεχωριστές διοικητικές ενέργειες οι οποίες εκδόθηκαν ως αποτέλεσμα της επανεξέτασης δύο διαφορετικών διοικητικών πράξεων, ανατρέχουν σε διάφορο νομικό και πραγματικό καθεστώς η κάθε μία, η εγκυρότητα της μιας πράξης δεν επηρεάζει ούτε θίγει την εγκυρότητα της άλλης και δεν έχει υποβληθεί ενώ-

40

πιοι του δικαστηρίου τούτου οποιαδήποτε αίτηση για συνεκδίκαση τους.

5 Συνεπώς, η υπό κρίση αίτηση θεωρείται παραδεκτή και θα εξεταστεί μόνο ως προς την πρώτη των προσβαλλομένων πράξεων. Ως προς τη δεύτερη πράξη, αυτή απορρίπτεται ως απαράδεκτη.

10 (2) Σύμφωνα με τους περί Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου (Διορισμοί και Προαγωγή) Κανονισμούς του 1987, Κ.Δ.Π. 317/87 τα κριτήρια επιλογής είναι η αξία, τα προσόντα και η αρχαιότητα όταν οι υποψήφιοι προέρχονται από το προσωπικό του Ιδρύματος (Κανονισμός 4(1)).

15 Τα κριτήρια αυτά είναι τα ίδια με εκείνα τα οποία προβλέπονται από τον περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμο, Ν. 33/67 και η σχετική νομολογία έχει εφαρμογή και στην παρούσα υπόθεση. Η διορίζουσα αρχή έχει καθήκον να συνεκτιμήσει όλα τα νομοθετημένα κριτήρια και να προχωρήσει στην επιλογή του καταλληλότερου από τους διαθέσιμους υποψηφίους.

20 Ο αιτητής και τα ενδιαφερόμενα μέρη είναι περίπου ισοδύναμοι σε βαθμολογία κατά τα τελευταία πέντε χρόνια, όλοι οι υποψήφιοι πληρούσαν τα απαιτούμενα προσόντα ενώ μια πολύ μικρή αλλά και πολύ απομακρυσμένη αρχαιότητα του αιτητή έναντι κάποιων ενδιαφερομένων μερών θεωρείται, σύμφωνα με τη νομολογία, ασήμαντου βάρους και είναι επίσης εδραιωμένη νομολογιακή αρχή ότι η αρχαιότητα από μόνη της δεν δίνει το προβάδισμα για σκοπούς προαγωγής.

25 (3) Ο αιτητής απέτυχε να αποδείξει έκδηλη υπεροχή έναντι των ενδιαφερομένων μερών με το νόημα που έχει αποδοθεί στον όρο στην υπόθεση *HadjiSavva v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 76.

Η υπόθεση αυτή θα κριθεί σύμφωνα με τις ακόλουθες βασικές αρχές του διοικητικού δικαίου.

30 (α) Το Διοικητικό Δικαστήριο δεν ανυψώνει απόφαση διορίζουσας αρχής η οποία σύμφωνα με το εφαρμοζόμενο δίκαιο και τα γεγονότα της συγκεκριμένης υπόθεσης ήταν εύλογα επιτρεπτή σε αυτήν.

35 (β) Στην διοικητική δικαιοσύνη δεν υποκαθίσταται στην κρίση του αρμοδίου οργάνου, αναφορικά με την εκλογή του καλύτερου υποψηφίου για προαγωγή σε θέση, η κρίση του Δικαστηρίου.

40 (4) Η ανύρωση διοικητικής πράξης ανατρέχει κατά κανόνα στο χρονικό σημείο της έκδοσης της ανυρθείσας πράξης και επαναφέρει τα πράγματα υπό το πραγματικό και νομικό καθεστώς του χρόνου της έκδοσης της ανυρθείσας διοικητικής πράξης. Η διόκληση επομένως υποχρεούται να προβεί σε νέα κρίση με βάση το πραγματικό και νομικό καθεστώς που ίσχυε και το χρόνο αυτό.

Υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, η πάροδος δύο χρόνων για την έκδοση της δικαστικής απόφασης μέχρι την επανεξέταση της υπόθεσης από τη διοίκηση, δεν κρίνεται υπέρμετρος. Η ίδια η φύση της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου ήταν τέτοια ώστε να μην έχει δημιουργήσει υποχρέωση στη διοίκηση να προβεί σε θετική ενέργεια. Η απόφαση της διοίκησης είχε ακυρωθεί για τυπικούς λόγους και δεν περιείχε δедικασμένο επί της ουσίας της υπόθεσης.

5

Προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

10

Διακοπούλου ν. Ραδιοφωνικού Ιδρύματος (Προσφυγή Αρ. 516/89, ημερ. 21.4.90).

Georghiou v. The Council of Ministers (1987) 3 C.L.R. 400

Georghiou and Others v. Republic (1988) 3 C.L.R. 678

Ioannides v. Republic (Προσφυγές Αρ. 501/86, 510/86 κ.α., ημερ. 28.2.89).

15

Βασιλείου ν. Δημοκρατίας (Προσφυγή Αρ. 508/88, ημερ. 26.4.89).

Κατζηνώσηφ ν. Δημοκρατίας (Προσφυγή Αρ. 218/89, ημερ. 18.5.90).

Ξυστούρης και άλλοι ν. Δημοκρατίας (Προσφυγές Αρ. 956/87, 957/87 και 1003/87, ημερ. 13.3.90).

20

HadjiSavva v. Republic (1982) 3 C.L.R. 76

HadjiIoannou v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1041

Μουριτζής ν. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (Προσφυγή Αρ. 955/88, ημερ. 4.7.89).

25

Republic v. Zachariades (1986) 3 C.L.R. 852

Κοντογιάννη και άλλοι ν. Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου (Προσφυγή Αρ. 386/88, ημερ. 25.8.90).

Μακρίδης και άλλοι ν. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (Προσφυγές Αρ. 780/86, 66/87 και 71/87, ημερ. 30.5.89).

30

Τσαβέλλας και άλλοι ν. Υπουργού Εσωτερικών (Προσφυγές Αρ. 404/87 κ.α., ημερ. 18.10.89).

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Ραδιοφωνικού

Ιδρύματος Κύπρου με την οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη διορίστηκαν και/ή προάχθηκαν στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Α' στην Τηλεόραση αντί του αιτητή.

N. Παναγιώτου, για τον αιτητή.

5 *Π. Πολυβίου, για τον καθ' ου η αίτηση.*

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Παπαδόπουλος ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ: Με την παρούσα προσφυγή ο
10 αιτητής ζητά δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση του καθ' ου η αίτηση, η οποία κοινοποιήθηκε σ' αυτόν με επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Ιδρύματος, ημερομηνίας 29/3/88 και με την οποία διόρισε και/ή προήγαγε τα ενδιαφερόμενα μέρη Πόπη Δανιήλ, Μιχαήλ Τοφαρίδη, Χρύσω
15 Κωνσταντινίδου, Παύλο Παύλου, Ανδρέα Κωνσταντινίδη και Ανδρέα Ροδίτη στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Α' στην Τηλεόραση αντί του αιτητή, είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη κάθε έννομου αποτελέσματος.

Ο αιτητής υπηρετούσε στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Τηλεόρασης του Ρ.Ι.Κ. από την 1/10/76. Κατά το
20 Μάρτιο του 1983 συνεπεία αξιολόγησης και αναδιάρθρωσης των θέσεων στο Ρ.Ι.Κ., δημιουργήθηκαν επτά θέσεις Λειτουργών Προγραμμάτων Α' στην Τηλεόραση (θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής, κλίμακα Α10), οι
25 οποίες προκηρύχθηκαν στη συνέχεια επίσημα περί τον Απρίλιο του 1983. Μεταξύ των 19 υποψηφίων που υπέβαλαν έγκαιρα την αίτησή τους σύμφωνα με την Προκήρυξη της θέσης, ήταν και ο αιτητής.

Ακολούθως, το Συμβούλιο του Ιδρύματος στη συνε-
30 δρίασή του ημερομηνίας 6/9/83, αποφάσισε ομόφωνα να διορίσει στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Α' στην Τηλεόραση, από 1/8/83, έξι υποψήφιους, τους Μιχαήλ Τοφαρίδη, Πόπη Δανιήλ, Χρύσω Κωνσταντινίδου, Γεώργιο Κο-

μίτη, Παύλο Παύλου και Ανδρέα Κωνσταντινίδη. Την απόφαση αυτή ο αιτητής πρόσβαλε με την προσφυγή του υπ' αριθ. 508/83.

Περί τις 3/11/83 το Τμήμα Προσωπικού του Ιδρύματος αποφάσισε την προκήρυξη μίας θέσης Λειτουργού Προγραμμάτων Α' στην Τηλεόραση (θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής - κλίμακα Α10). Μεταξύ των έξι υποψηφίων που υπέβαλαν έγκαιρα αίτηση, ήταν και ο αιτητής.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Ιδρύματος σε συνεδρίασή του για την πλήρωση της θέσης, αποφάσισε να διορίσει τον Ανδρέα Ροδίτη στην πιο πάνω θέση από 1/7/84.

Εναντίον της πιο πάνω απόφασης ο αιτητής καταχώρισε την με αριθμό 543/84 προσφυγή.

Το Ανώτατο Δικαστήριο με απόφαση του ημερομηνίας 28/6/86 ακύρωσε τις αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος ημερομηνίας 6/9/83 και 21/6/84 με τις οποίες οι προαναφερθέντες υπάλληλοι προάχθηκαν στις επίδικες θέσεις. Η ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου βασίστηκε στο σημείο ότι οι Κανονισμοί της Συμβουλευτικής Επιτροπής Επιλογής ήταν άκυροι για το λόγο ότι αυτοί δεν είχαν εγκριθεί από το Υπουργικό Συμβούλιο και δε δημοσιεύτηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, κατά παράβαση του άρθρου 3 του Ν. 61/70, οι δε επίδικες αποφάσεις κρίθηκαν ακυρωτέες γιατί στηρίχθηκαν και λήφθηκαν βάσει άκυρης δευτερογενούς νομοθεσίας.

Σαν συνέπεια της πιο πάνω ακυρωτικής απόφασης του Δικαστηρίου, το Διοικητικό Συμβούλιο του καθ' ου η αίτηση Ιδρύματος, έχοντας υπόψη σχετικό σημείωμα του Γενικού Διευθυντή ημερομηνίας 12/11/87, (βλέπε τεκμήρια Α και Β που κατατέθηκαν από το δικηγόρο του καθ' ου η αίτηση στο στάδιο των διευκρινίσεων), πρόβη σε επανεξέταση της πλήρωσης των πέντε κενών επίδικων θέσεων καθώς και στην επανεξέταση της πλήρωσης της μίας κενής θέσης Λειτουργού Προγραμμάτων Α' στο Τμήμα Προ-

γραμμάτων Τηλεόρασης.

5 Οι καθ' ων η αίτηση κατά την επανεξέταση της πλήρωσης των πιο πάνω θέσεων έλαβαν υπόψη το πραγματικό και νομικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο της έκδοσης των ακυρωθεισών διοικητικών πράξεων, δηλαδή της 6/9/83 και της 21/6/84.

10 Κατά την επανεξέταση της πλήρωσης των πέντε κενών θέσεων στη συνεδρία του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος, ημερομηνίας 19/2/88, κατατέθηκαν τα πιο κάτω έγγραφα:

1. Προκήρυξη της κενής θέσης ημερομηνίας 9.3.83.

2. Εγκεκριμένα σχέδια υπηρεσίας της θέσης Λειτουργού Προγραμμάτων Α' (TV).

15 3. Κατάλογος των αιτητών που υπέβαλαν αιτήσεις κανονικά.

20 4. Τα έγγραφα αιτήσεων των Πόπης Δανιήλ, Μιχαήλ Τοφαρίδη, Χρύσως Κωνσταντινίδου, Παύλου Παύλου, Ανδρέα Κωνσταντινίδη, Ανδρέα Αντωνιάδη, Ανδρέα Χάρρι, 'Αδωνι Χριστοφόρου, Ανδρέα Παυλίδη, Νέαρχου Γεωργιάδη, Ανδρέα Ροδίτη και Νεόφυτου Ταλιώτη.

5. Οι προσωπικοί φακέλοι όλων των 12 υποψηφίων περιλαμβανομένων και των εγγράφων των ετησίων εμπιστευτικών εκθέσεων.

25 6. Κατάλογος όλων των υποψηφίων κατά αρχαιότητα που ετοιμάστηκε από το Τμήμα Προσωπικού σύμφωνα με τους προσωπικούς φακέλους όπως η αρχαιότητα καθοριζόταν την 6.9.83.

7. Ακυρωτική Απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην προσφυγή αρ. 508/83 ημερ. 28.6.86.

30 Ακολούθως το Συμβούλιο, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα

ενώπιόν του στοιχεία που ανάγονταν στον ουσιώδη χρόνο δηλαδή 6.9.83 και ασκώντας τη διακριτική εξουσία σύμφωνα με το άρθρο 10 του Περί Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου Νόμου Κεφ. 300Α και το άρθρο 3 του τροποποιητικού Νόμου 61/70 έκρινε με βάση

5

(α) την αξία των υποψηφίων, όπως αυτή καθορίστηκε από τους προσωπικούς φακέλους και τις εμπιστευτικές εκθέσεις,

(β) τα προσόντα των υποψηφίων, όπως αυτά καταγράφονται στις αιτήσεις τους και περιέχονται στους προσωπικούς φακέλους, και

10

(γ) την αρχαιότητα των υποψηφίων, όπως αυτή εμφανίζεται στον "κατάλογο υποψηφίων κατ' αρχαιότητα" και που επιβεβαιώνεται και από τους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων, ότι οι υποψήφιοι:

15

Πόπη Δανιήλ

Μιχαήλ Τοφαρίδης

Χρύσω Κωνσταντινίδου

Πάυλος Παύλου και

Ανδρέας Κωνσταντινίδης

20

υπερείχαν των άλλων υποψηφίων και αποφάσισε να τους προαγάγει, σαν τους πιο κατάλληλους, στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Α (TV) - Τμήμα Προγραμμάτων Τηλεοράσεως - αναδρομικά από την 1.8.83, δηλαδή, από την ίδια ημερομηνία που είχαν γίνει οι προαγωγές σύμφωνα με απόφαση του Συμβουλίου ημερ. 6.9.83 και οι οποίες ακυρώθηκαν σε μετέπειτα στάδιο από το Ανώτατο Δικαστήριο. Κατά την επανεξέταση της πλήρωσης της μίας κενής θέσης στη συνεδρία του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος ημερομηνίας 19/2/88, κατατέθηκαν τα πιο κάτω έγγραφα:

25

30

1. Προκήρυξη της κενής θέσης ημερ. 3.11.83.

2. Εγκεκριμένα σχέδια υπηρεσίας της θέσης Λειτουργού Προγραμμάτων Α' (TV).

3. Κατάλογος των αιτητών που υπέβαλαν αιτήσεις κανονικά.

5 4. Τα έγγραφα αιτήσεων των Γ. Νικολάου, Φ. Φωτιάδη, Α. Παυλίδη, Α. Χάρρι, Α. Ροδίτη και Αδ. Χριστοφόρου.

5. Οι προσωπικοί φακέλοι όλων των 6 υποψηφίων περιλαμβανομένων και των εγγράφων των ετησίων εμπιστευτικών εκθέσεων.

10 6. Κατάλογος όλων των υποψηφίων κατά αρχαιότητα που ετοιμάστηκε από το Τμήμα Προσωπικού σύμφωνα με τους προσωπικούς φακέλους όπως η αρχαιότητα καθοριζόταν την 21.6.84.

15 7. Εμπιστευτική έκθεση του Διευθυντή Προγραμμάτων ημερ. 25.2.1984.

8. Ακυρωτική Απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στις προσφυγές αρ. 595/84 και 543/84 ημερ. 28.6.86.

20 Ακολούθως το Συμβούλιο, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενάπιόν του στοιχεία που ανάγονται στον ουσιαστικό χρόνο, δηλαδή 21.6.84 και ασκώντας τη διακριτική εξουσία σύμφωνα με το άρθρο 10 του Περί Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου Νόμου Κεφ. 300Α και το άρθρο 3 του τροποποιητικού Νόμου 61/70 έκρινε με βάση

25 (α) την αξία των υποψηφίων, όπως αυτή καθορίστηκε από τους προσωπικούς φακέλους και τις εμπιστευτικές εκθέσεις,

(β) τα προσόντα των υποψηφίων, όπως αυτά καταγράφονται στις αιτήσεις τους και περιέχονται στους προσωπικούς φακέλους, και

30 (γ) την αρχαιότητα των υποψηφίων, όπως αυτή εμφαί-

νεται στον "κατάλογο υποψηφίων κατ' αρχαιότητα" και που επιβεβαιώνεται και από τους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων,

ότι ο υποψήφιος

Ανδρέας Ροδίτης

5

υπερείχε των άλλων υποψηφίων και αποφάσισε να τον προαγάγει, σαν τον πιο κατάλληλο, στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Α' (TV) - Τμήμα Προγραμμάτων Τηλεοράσεως - αναδρομικά από 1.7.84, δηλαδή, από την ίδια ημερομηνία που είχε γίνει η προαγωγή σύμφωνα με απόφαση του Συμβουλίου ημερ. 21.6.84 και η οποία ακυρώθηκε σε μετέπειτα στάδιο από το Ανώτατο Δικαστήριο. (Βλ. Appendices A και B στην ένσταση).

10

Κατά την επανεξέταση της πλήρωσης των πιο πάνω θέσεων και προς συμμόρφωση με την ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου, το Διοικητικό Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη τις εκθέσεις της Συμβουλευτικής Επιτροπής Επιλογής που ήταν νομικά εξ υπαρχής άκυρες αλλά ενήργησε με βάση τα υπόλοιπα στοιχεία που ίσχυαν κατά τον ουσιαστικό χρόνο.

15

20

Ο αιτητής με την παρούσα προσφυγή προσβάλλει και τις δύο πιο πάνω αποφάσεις του καθ' ου η αίτηση Ιδρύματος επικαλούμενος τους πιο κάτω νομικούς ισχυρισμούς:

α) Η απόφαση λήφθηκε κατά κατάχρηση, υπέρβαση και κακή άσκηση διακριτικής εξουσίας γιατί ο αιτητής υπερείχε των ενδιαφερομένων μερών σε αξία, προσόντα και αρχαιότητα και ήταν ο πιο κατάλληλος για προαγωγή.

25

β) Η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε κατά παράβαση των αρχών που διέπουν την αναδρομικότητα των διοικητικών πράξεων.

30

γ) Η απόφαση του καθ' ου η αίτηση δεν ήταν δεόντως αιτιολογημένη.

Ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση ήγειρε στη γραπτή του αγόρευση προδικαστική ένσταση ότι η παρούσα προσφυγή απαράδεχτα στρέφεται εναντίον της νομιμότητας δύο διαφορετικών και ανεξάρτητων αποφάσεων του καθ' ου η αίτηση που λήφθηκαν μεν κατά την ίδια ημερομηνία, την 19/2/88, ήταν όμως αποτέλεσμα της επανεξέτασης της πλήρωσης πέντε κενών θέσεων, αναδρομικά και με βάση το καθεστώς που ίσχυε κατά την 1/8/83, και μίας κενής θέσης, αναδρομικά και με βάση το καθεστώς που ίσχυε κατά την 1/7/84. Ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση υπέβαλε πως σε τέτοιες περιπτώσεις όπου με την ίδια προσφυγή προσβάλλονται δύο διαφορετικές αποφάσεις της διοίκησης, σύμφωνα με την ισχύουσα νομολογία, η προσφυγή εναντίον της δεύτερης απόφασης κρίνεται απαράδεκτη και παραμένει για εκδίκαση η προσφυγή εναντίον της πρώτης προσβαλλόμενης απόφασης.

Είναι καθιερωμένη νομολογιακή αρχή πως δεν είναι επιτρεπτή η προσβολή με το ίδιο δικόγραφο περισσότερων της μίας ανεξάρτητων αυτοτελών και μη συνδεόμενων μεταξύ τους διοικητικών πράξεων οι οποίες δεν είναι συναφείς. Εάν υφίσταται συνάφεια μεταξύ περισσότερων αιτήσεων ακυρώσεως, αυτές συνεκδικάζονται για έκδοση κοινής απόφασης. Συναφείς θεωρούνται οι αιτήσεις ακυρώσεως όταν με αυτές προσβάλλονται οι ίδιες πράξεις ή όταν αυτές προσβάλλουν διαδοχικά στάδια μιάς διοικητικής ενέργειας, ή όταν το αποτέλεσμα της εκδίκασης της μίας αίτησης θα έχει επίδραση στη νομιμότητα της πράξης η οποία προσβάλλεται με την άλλη αίτηση ή όταν προσβάλλονται δύο πράξεις εκ των οποίων η μία αποτελεί τροποποίηση και συμπλήρωση της πρώτης ή ανάκλησή της. (Βλ. Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, σελ. 273-274, Θ. Τσάτσου - "Η Αίτησις Ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας" (1971) σελ. 357, παράγραφος 175).

Στις περιπτώσεις εκείνες όπου δε συντρέχουν οι προϋποθέσεις της συνάφειας, η αίτηση ακυρώσεως θεωρείται παραδεκτή μόνο ως προς την πρώτη από τις προσβαλλόμενες πράξεις. Αναφορικά με το μέρος της προσφυγής το

οποίο προσβάλλει την άλλη πράξη, η οποία δεν είναι συναφής με την πρώτη, η προσφυγή είναι απαράδεκτη και απορρίπτεται. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, Α. Διακόπουλου v. P.I.K., Υπ. Αρ. 516/89, ημερ. 21/4/90, σελ. 3-8, *Georghios Georghiou v. The Council of Ministers* (1987) 3 C.L.R., 400, σελ. 405, όπου το Ανώτατο Δικαστήριο δέχτηκε την προσβολή δύο ανεξάρτητων διοικητικών πράξεων με το ίδιο δικόγραφο για το λόγο ότι οι δύο πράξεις ήταν συναφείς, αφού η αξίωση του αιτητή για σύνταξη θα μπορούσε να εγερθεί μόνο σε περίπτωση αφιτηρέτησής του από την Υπηρεσία).

Στην υπό κρίση υπόθεση οι διοικητικές πράξεις που προσβάλλονται αποτελούν ξεχωριστές διοικητικές ενέργειες οι οποίες λήφθηκαν σαν αποτέλεσμα της επανεξέτασης δύο διαφορετικών διοικητικών πράξεων, ανατρέχουν σε διάφορο νομικό και πραγματικό καθεστώς η κάθε μία, η εγκυρότητα της μιάς πράξης δεν επηρεάζει ούτε θίγει την εγκυρότητα της άλλης και δεν έχει υποβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου οποιαδήποτε αίτηση για συνεκδικασή τους.

Συνεπώς, η υπό κρίση αίτηση θεωρείται παραδεκτή και θα εξεταστεί μόνο ως προς την πρώτη των προσβαλλομένων πράξεων. Ως προς τη δεύτερη πράξη, αυτή απορρίπτεται σαν απαράδεκτη.

Είναι ο ισχυρισμός του δικηγόρου του αιτητή πως οι καθ'ων η αίτηση με το διορισμό των ενδιαφερομένων προσώπων στην επίδικη θέση, παρέβησαν την υποχρέωση τους για επιλογή του καταλληλότερου υποψήφιου και παραγκώρισαν το γεγονός ότι ο αιτητής υπερεβούσε των ενδιαφερομένων μερών σε αξία, προσόντα, αρχαιότητα και πείρα. Συγκεκριμένα, ο δικηγόρος του αιτητή υπέβαλε πως όσον αφορά τον πρώτο διορισμό στο Ίδρυμα υπερέβη σε αρχαιότητα των Παύλου Παύλου που διορίστηκε στις 12/8/68, καθώς και του Ανδρέα Κωνσταντινίδη που διορίστηκε στις 16/9/59. Ο αιτητής είχε διοριστεί στο Ίδρυμα στις 12/2/63. Επίσης ο δικηγόρος του αιτητή ανέφερε πως σε σύγκριση με το ενδιαφερόμενο μέρος Μιχαήλ

5 Τοφαρίδη, ο αιτητής υπερείχε στο κριτήριο αξία έχοντας βαθμολογία Α-Α-Α σε αντίθεση με το ενδιαφερόμενο αυτό μέρος που είχε βαθμολογία Α-Β-Α, ήταν δε ισάξιος με όλους τους άλλους. Αναφορά έκαμε επίσης και στα προσόντα του αιτητή, τη σταδιοδρομία και προσφορά του στο Ίδρυμα καθώς και το συγγραφικό του έργο.

10 Σύμφωνα με τους περί Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου (Διορισμοί και Προαγωγάι) Κανονισμούς του 1987, Κ.Δ.Π. 317/87, τα κριτήρια επιλογής είναι η αξία, τὰ προσόντα και η αρχαιότητα όταν οι υποψήφιοι προέρχονται από το προσωπικό του Ιδρύματος (Κανονισμός 4(1)). Επί λέξει αναφέρει το σχετικό άρθρο:

15 "4(1) Η αξία, τα προσόντα και η αρχαιότης αποτελούν τα τρία κριτήρια επί τη βάσει των οποίων κρίνονται οι υποψήφιοι οι προερχόμενοι εκ του προσωπικού του Ιδρύματος."

20 Τα κριτήρια αυτά είναι τα ίδια με εκείνα τα οποία προβλέπονται από τον περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμο, Ν. 33/67 και η σχετική νομολογία έχει εφαρμογή και στην παρούσα υπόθεση. Η διορίζουσα αρχή έχει καθήκον να συνεκτιμήσει όλα τα νομοθετημένα κριτήρια και να προχωρήσει στην επιλογή του καταλληλότερου από τους διαθέσιμους υποψηφίους.

25 Στην κρινόμενη υπόθεση η αξία των υποψηφίων, όπως αυτή αντανακλάται στις εμπιστευτικές τους εκθέσεις των ετών 1983, 1982, 1978, 1977 και 1975, έχει ως ακολούθως:

Αιτητής

Αντρέας Παυλίδης:

1975: Α (13Α, 1Β)

1977: Α (13Α, 1Β+)

1978: Α (11Α, 1Β)

1982: Α (6Α, 8Β)

1983: Α (10Α, 4Β)

30

Ενδιαφερόμενα Μέρη

Πόπη Δανιήλ:

1975: A (12A, 2B)

1977: B+ (5A, 9B)

1978: A;;(9A, 5B)

1982: A (6A, 7B, 1Γ) 5

1983: A (10A, 3B)

Μιχαήλ Τοφαρίδης:

1975: A (12A, 2B)

1977: A (13A, 1B)

1978: A (14A)

1982: B (4A, 7B, 3Γ) 10

1983: A (11A, 3B)

Χρυσώ Κωνσταντινίδου:

1975: A (13A, 1B)

1977: A (12A, 2B)

1978: A (14A)

1982: A (13A, 1B) 15

1983: A (11A, 3B)

Πάυλος Παύλου:

1975: A (13A, 1B)

1977: A (13A, 1B)

1978: A (14A)

1982: A (13A, 1B) 20

1983: A (13A, 1B)

Ανδρέας Κωνσταντινίδης:

1974: A (12A, 2B)

1977: Α (12Α, 2Β)

1978: Α (13Α, 1Β)

1982: Α (8Α, 5Β, 1Γ)

1983: Α (12Α, 2Β)

5 Το συμπέρασμα το οποίο εξάγεται από τον πιο πάνω πίνακα είναι ότι αιτητής και ενδιαφερόμενα μέρη είναι περίπου ισοδύναμοι σε βαθμολογία κατά τα τελευταία πέντε χρόνια.

10 Το ενδιαφερόμενο μέρος Τοφαρίδης, ο οποίος κατά το έτος 1982 είχε χαμηλότερη γενικά βαθμολογία (Β) από τον αιτητή, που είχε βαθμολογηθεί με (Α), υπερτερεί σε αρχαιότητα του αιτητή, ο οποίος πρωτοδιορίστηκε στο Ίδρυμα την 12/2/68 και διορίστηκε στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Τηλεόρασης το 1976 ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος 15 διορίστηκε στο Ίδρυμα την 1/3/63 και στη θέση Λειτουργού Προγραμμάτων Τηλεόρασης το 1972.

20 Σε αρχαιότητα υπερτερεί επίσης του αιτητή και το ενδιαφερόμενο μέρος Πόπη Δανιήλ, η οποία πρωτοδιορίστηκε στο Ίδρυμα την 15/4/64 και η οποία παρουσιάζει επίσης υπεροχή στο κριτήριο προσόντα, αφού είναι κάτοχος πτυχίου της Δραματικής Σχολής Ελληνικής Μουσικής Ακαδημίας στην οποία φοίτησε κατά τα έτη 1959-1962.

25 Ο δικηγόρος του αιτητή στη γραπτή του αγόρευση εισηγήθηκε πως δε λήφθηκε υπόψη από τους καθ' ων η αίτηση η αρχαιότητα του αιτητή έναντι των ενδιαφερομένων μερών Παύλου Παύλου και Ανδρέα Κωνσταντινίδη σε ότι αφορά τον πρώτο διορισμό στο Ίδρυμα.

30 Ο αιτητής διορίστηκε στο Ίδρυμα στις 12/2/86, ενώ ο Παύλος Παύλου στις 12/8/68 και ο Ανδρέας Κωνσταντινίδης στις 16/9/69, έχει δηλαδή αρχαιότητα έναντι των ενδιαφερομένων μερών 6 και 13 μήνες αντίστοιχα. Η αρχαιότητα αυτή του αιτητή είναι πολύ μικρή αλλά και πολύ

απομακρυσμένη, ώστε να θεωρείται, σύμφωνα με τη νομολογία, ασήμαντου βάρους. (Βλέπε *Andreas Z. Georgiou, and Others v. The Republic of Cyprus, through The Public Service Commission* (1988) 3 C.L.R. 678, *Constantinos P. Ioannides and Others v. The Republic of Cyprus, through The Public Service Commission*, Υποθέσεις Αρ. 501/86, 510/86, 513/86, 514/86 και 515/86 (Απόφαση δόθηκε στις 28 Φεβρουαρίου, 1989, δε δημοσιεύτηκε ακόμα), *Βασιλείου v. Δημοκρατίας*, Υπόθεση Αρ. 508/88, ημερομηνίας 26/4/89 και *Χ" Ιωσήφ v. Δημοκρατίας*, Υπόθεση Αρ. 218/89, ημερομηνίας 18/5/90 (που δε δημοσιεύτηκαν ακόμα επίσης)).

Είναι επίσης εδραιωμένη νομολογιακή αρχή ότι η αρχαιότητα από μόνη της δε δίνει το προβάδισμα για σκοπούς προαγωγής. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Ξυστούρης κ.α. v. Δημοκρατίας*, Υπ. Αρ. 956/87, 957/87 και 1003/87, ημερομηνίας 13/3/90, που δε δημοσιεύτηκαν ακόμα επίσημα).

Συγκρίνοντας τον αιτητή με τα ενδιαφερόμενα μέρη από πλευράς αξίας στις εμπιστευτικές εκθέσεις των πέντε τελευταίων χρόνων, που παράθεσα πιο πάνω, παρατηρούμε πως αυτός έχει την ίδια συνολική βαθμολογία, "Αρτιος", με τα ενδιαφερόμενα μέρη Χρ. Κωνσταντινίδου, Παύλο Παύλου και Ανδρέα Κωνσταντινίδη. Η μικρή υπεροχή του αιτητή έναντι του ενδιαφερομένου μέρους Τοφαρίδη, η οποία εν πάση περιπτώσει εντοπίζεται μόνο στο έτος 1982, ισοσταθμίζεται από την υπεροχή του ενδιαφερομένου αυτού μέρους σε αρχαιότητα έναντι του αιτητή.

Από πλευράς προσόντων, όλοι οι υποψήφιοι πληρούν τα απαιτούμενα προσόντα. Επιπλέον, τα ενδιαφερόμενα μέρη Πόπη Δανιήλ και Ανδρέας Κωνσταντινίδης είναι κάτοχοι πτυχίων Δραματικών Σχολών της Ελλάδας.

Τα ενδιαφερόμενα μέρη Μιχαήλ Τοφαρίδης, Πόπη Δανιήλ και Χρύσω Κωνσταντινίδου είναι αρχαιότερα του αιτητή. Η αρχαιότητα του αιτητή έναντι των ενδιαφερομένων μερών Παύλου και Κωνσταντινίδη είναι, όπως

ανάφερα πιο πάνω, τόσο μικρή και απομακρυσμένη, ώστε να θεωρείται ήσσονος σημασίας.

5 Ο αιτητής απέτυχε να αποδείξει έκδηλη υπεροχή έναντι των ενδιαφερομένων μερών με το νόημα που έχει αποδοθεί στον όρο στην υπόθεση *HadjiSavva v. R.* (1982) 3 C.L.R., 76 στη σελίδα 78 και που έχει ως εξής σε μετάφραση:

10 "Η υπεροχή πρέπει να είναι τέτοιας φύσης που να βγαίνει από κάθε άποψη από το συνδυασμένο αποτέλεσμα της αξίας, προσόντων και αρχαιότητα των προσώπων που συναγωνίζονται για προαγωγή με άλλες λέξεις, πρέπει να βγαίνει ως αναντίρρητο γεγονός, τόσο πειστικό που να εντυπωσιάζει κάποιον από την πρώτη ματιά.

15 Επειδή με τη φράση ' έκδηλη υπεροχή' εννοείται η υπεροχή ενός προσώπου, για να ευσταθήσει ισχυρισμός αυτού του είδους, πρέπει να είναι αυταπόδεικτος και προφανής από την εξέταση των φακέλων των υποψηφίων."

20 (Βλέπε επίσης *HadjiIoannou v. R.* (1983) 3 C.L.R. 1041, 1046 και *Μάριος Μουρτζής ν. Ε.Δ.Υ.*, Υπ. Αρ. 955/88, ημερομηνίας 4/7/89, που δεν έχει επίσημα δημοσιευτεί.)

Η υπόθεση αυτή θα κριθεί σύμφωνα με τις ακόλουθες βασικές αρχές του διοικητικού δικαίου:

25 α) Το Διοικητικό Δικαστήριο δεν ακυρώνει απόφαση διορίζουσας αρχής η οποία σύμφωνα με το εφαρμοζόμενο δίκαιο και τα γεγονότα της συγκεκριμένης υπόθεσης ήταν εύλογα επιτρεπτή στην αρχή.

30 β) Στη διοικητική δικαιοσύνη δεν υποκαθίσταται η κρίση του αρμοδίου οργάνου, αναφορικά με την εκλογή του καλύτερου υποψηφίου για προαγωγή στη θέση, με την κρίση του Δικαστηρίου. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *R. v. Zachariades* (1986) 3 C.L.R. 852.)

Ο δικηγόρος του αιτητή στην γραπτή του αγόρευση ήγειρε ένα επιπλέον νομικό ζήτημα, πως οι καθ'ων η αίτηση επανεξετάζοντας την ακυρωθείσα πράξη παρέβριαν την αρχή της μη αναδρομικότητας των διοικητικών πράξεων, και αυτό για δύο ειδικότερους λόγους:

5

α) Η νέα πράξη μετά από ακυρωτική απόφαση θα πρέπει να εκδίδεται μέσα σε εύλογο από αυτή χρόνο και τα δύο χρόνια τα οποία παρήλθαν από την έκδοση της δικαστικής απόφασης στις 28/6/86 μέχρι την επανεξέταση του ζητήματος στις 19/2/88, ήταν αδικαιολόγητη καθυστέρηση εκ μέρους της διοίκησης.

10

β) Το Ανώτατο Δικαστήριο είχε ακυρώσει τις προηγούμενες προαγωγές των ενδιαφερομένων μερών γιατί αυτές στηρίχθηκαν πάνω σε άκυρους κανονισμούς και πουθενά η απόφαση αυτή δεν επέβαλλε στη διοίκηση να προβεί σε οποιαδήποτε θετική ενέργεια επανάληψης της ακυρωθείσας διαδικασίας.

15

Το νομολογιακό υπόβαθρο του πιο πάνω ζητήματος έχει δοθεί και επαναληφθεί σε σωρεία δικαστικών αποφάσεων.

20

Κατά πάγια νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, η ακύρωση διοικητικής πράξης ανατρέχει κατά κανόνα στο χρονικό σημείο της έκδοσης της ακυρωθείσας πράξης και επαναφέρει τα πράγματα κάτω από το πραγματικό και νομικό καθεστώς του χρόνου της έκδοσης της ακυρωθείσας διοικητικής πράξης.

25

Η διοίκηση επομένως υποχρεούται να προβεί σε νέα κρίση με βάση το πραγματικό και νομικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο αυτό.

Από το σύγγραμμα του Βεγλερή: "Η συμμόρφωσις της Διοικήσεως εις τας αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας", παραθέτω πιο κάτω σχετικά αποσπάσματα από τις σελίδες 95-96:

30

"III.- Εν τη επιχειρήσει της αποκαταστάσεως των πραγμάτων η Διοίκησις δικαιούται να εκδώση πράξεις εχούσας αναδρομικήν ισχύν.

5 Η πλήρης εξαφάνισις των αποτελεσμάτων της ακυρωθείσης πράξεως επιβάλλει ενίοτε την υπό της Διοικήσεως λήψιν αναδρομικών μέτρων. Ούτω, όταν η Διοίκησις παρέλειψε να εκδώση υποχρεωτικήν τινα πράξιν κατά τον υπό του νόμου οριζόμενον χρόνον, η δε παράλειψις αὕτη εδημιούργησε κατάστασίν τινα, ήτις μόνον
10 δια της αναδρομικής επιχειρήσεως της πράξεως δύναται να θεραπευθή, η Διοίκησις υποχρεούται, εις εκτέλεσιν της ακυρωτικής αποφάσεως, να δώση αναδρομικήν ενέργειαν εις την εκδοθησομένην πράξιν. Και πέραν όμως της περιπτώσεως ταύτης, η Διοίκησις δικαιούται γενικώς να εκδώση αναδρομικάς πράξεις, οσάκις τούτο επιβάλλουν αι ανάγκαι της αποκαταστάσεως των πραγμάτων εις την προτέραν των θέσιν".

Και από τη σελίδα 127:

20 "Και ο χρόνος όμως εκδόσεως της υποχρεωτικής εκ του νόμου πράξεως είναι διάφορος κατά τας περιπτώσεις. Εάν ο νόμος ορίξη ότι η Διοίκησις οφείλει να προβή εις τινα ενέργειαν, καθωρισμένου ή μη περιεχομένου - εν συνδρομή ωρισμένων προϋποθέσεων -, η πλήρωσις των προϋποθέσεων τούτων ορίξει τον χρόνον καθ'ον καθίσταται επιχειρητέα και επομένως απαιτητή η ενέργεια. Εάν ο νόμος δεν καθορίξη τον χρόνον, ουδ' ορίξη πραγματικάς προϋποθέσεις δια την επιχειρήσιν της ενεργείας, τότε ο χρόνος ούτος ποικίλλει συμφώνως προς την φύσιν και την σπουδαιότητα της οφειλομένης ενεργείας".

35 Βλέπε επίσης για το ίδιο ζήτημα: *Μαίρη Κοντογιάννη κ.α. ν. Ρ.Ι.Κ.*, Υπ. Αρ. 386/88, ημερομηνίας 25/8/90, *Κώστας Μακρίδης κ.α. ν. Ε.Δ.Υ.*, Υπ. Αρ. 780/86, 66/87 και 71/87, ημερομηνίας 30/5/89, *Δημήτριος Τσαβέλλας κ.α. ν. Υπ. Εσωτερικών κ.α.*, Υπ. Αρ. 404/87 και άλλες, ημερομηνίας 18/10/89, *Ανδρέας Διακόπουλος κ.α. ν. Ρ.Ι.Κ.*, Υπ. Αρ. 516/88, ημερομηνίας 21/4/90. Επίσης, *Μιχ. Δένδια "Διοικητικών Δίκαιον"* Τόμος Γ', σελ. 352 και Πορίσματα

Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959,
σελ. 279.

Υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, δεν κρίνω πως η πάροδος δύο χρόνων από την έκδοση της δικαστικής απόφασης μέχρι την επανεξέταση της υπόθεσης από τη διοίκηση, θα μπορούσε να θεωρηθεί υπέρμετρος. Οπωσδήποτε κάποια καθυστέρηση υπήρξε αλλά η ίδια η φύση της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ημερομηνίας 28/6/86, ήταν τέτοια ώστε να μην έχει δημιουργήσει υποχρέωση στη διοίκηση να προβεί σε θετική ενέργεια. Η απόφαση της διοίκησης είχε ακυρωθεί για τυπικούς λόγους και δεν περιείχε δεδικασμένο επί της ουσίας της υπόθεσης.

Οι καθ' ων η αίτηση ορθά και απόλυτα σύμφωνα με το νόμο και τις αρχές της νομολογίας έδωσαν αναδρομικότητα στην πράξη τους, ορθά εξέτασαν το επίδικο ζήτημα με βάση τα στοιχεία εκείνα τα οποία ανάγονταν στον ουσιαστικό χρόνο και που παρατέθηκαν σε προγενέστερο στάδιο της απόφασης αυτής.

Επιπλέον, τα στοιχεία και έγγραφα που βρίσκονταν ενώπιον του Συμβουλίου ήταν επαρκή για να προσδιοριστεί η καταλληλότητα των υποψηφίων βάσει των νομίμων κριτηρίων, της αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας των υποψηφίων.

Κανένας λόγος ακυρότητας της επίδικης απόφασης δε μπορεί να ευσταθήσει.

Για τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα και η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

Προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.